

Kendelse

afsagt den 26. maj 2020

Sag nr. 2019-80-0437

[Klager]

mod

Point of View International

[Klager] har klaget til Pressenævnet over artiklen ”*DEBAT: Når staten slår til – en historie om en mors manglende rettigheder*” bragt den 7. december 2019 af Point of View International på hjemmesiden pov.international, idet hun mener, at god presseskik er tilsidesat.

[Klager] har klaget over, at artiklen indeholder ukorrekte oplysninger, som ikke blev forelagt hende forud for offentliggørelsen. [Klager] har desuden klaget over, at oplysningerne i artiklen krænker hendes privatliv samt over, at Point of View International har afvist at slette artiklen.

1 Sagsfremstilling

Point of View International (herefter POV International) bragte den 7. december 2019 artiklen ”*DEBAT: Når Staten slår til – en historie om en mors manglende rettigheder*” på hjemmesiden pov.international. Af artiklen fremgår følgende:

”DEBATINDLÆG // TVANGSFJERNELSE – Alle sager, hvor der sker en tvangsfjernelse af et barn, er per definition ulykkelige, skriver [Person A], der har fået aktindsigt i en konkret børnesag, hvor hun også har været bisidder. Vi bliver nødt til at diskutere, hvordan staten griber tvangsfjernelser an, og hvor retssikkerheden er blevet af, skriver hun, der er fuld af undren over såvel sagsbehandlingen som den manglende overholdelse af internationale konventioner i sagen, som hun fortæller om nedenfor. Den femte november i år fik [Person Bs erhverv] [Person B] tvangsfjernet sit barn efter et hektisk forløb på nogle få uger. Jeg har fået aktindsigt i [Person B]s sag og har gennemlæst alt hvad der er skrevet før denne artikel blev skrevet. Forud gik flere års anmeldelser af hendes moderskab til socialforvaltningen. Alle påstande blev undersøgt og afvist af kommunen som værende grundløse. [Person B]s forældre blev fastslået som yderst kompetent. Hendes barn var i trivsel. Hvordan kunne der

så pludselig ske tvangsfjernelse et par år senere? [Person B] savnede [Landet] og kan som enlig mor bedre få familiens økonomi til at hænge sammen uden at gå til af stress. Vi starter i [Landet]. [Person B] og hendes søn har siden starten af 2017 boet i [Bynavn], hvor [Person B] er [Person Bs erhverv]. Hun skriver for [Magasinet] og danske aviser om konflikten i [Regionen]. [Person B]s søn på [Alder] gik frem til tvangsanbringelsen i Danmark på en lille tysktalende privatskole og spillede tennis tre gange om ugen. [Person B] fortæller, at hun selv kommer ud af en svær familie med en psykisk syg mor og en far, som [Person B] siger var voldelig. Hun fortæller også, at hendes lillesøster forsøgte at hindre hende og sønnens tilbagevenden til [Landet], hvor [Person B]s søn er født, og [Person B] har boet i mange år. [Person B] savnede [Landet] og kan som enlig mor bedre få familiens økonomi til at hænge sammen uden at gå til af stress. [Person B] brød med sin lillesøster kort før udrejse, og samme dag startede lillesøsterens mange anmeldelser til børnemyndighederne. Bortset fra den første anmeldelse er alle anmeldelserne sket efter udrejse, uden at lillesøsteren ser noget til [Person B] og hendes barn, eller kender til deres omgivelser i [Landet]. Med til historien hører dog, at der allerede i 2014 indløb en anonym anmeldelse til [Bynavn]s Kommune om, at både [Person B] og hendes barn skulle være psykisk syge. Den bliver afvist af [Bynavn]s Kommune som absolut grundløs. Socialforvaltningen finder, at [Person B]s barn er en dreng i trivsel. Lillesøsteren er her med som bisidder under [Person B]s møder med BBU [Bynavn] (Borgercenter Børn og Unge, som har ansvaret for indsatsen overfor børn og unge under 18 år med sociale eller psykiske problemer), og søsteren støtter [Person B] og hendes søn. Lillesøsterens egne anmeldelser begynder, da [Person B] allerede har sagt familiens danske lejlighed op og underskrevet kontrakt på et nyt hjem i [Landet]. [Person B] spørger BBU [Bynavn], om de har noget imod, at familien flytter. Det har BBU ikke, de siger, at det bestemmer [Person B] selv. Den første anmeldelse fra lillesøsteren består af fire tætskrevne A4-sider, som lægger hårdt ud med en uspecificeret påstand om en ikke nærmere bestemt voldshandling, som skulle være sket på en ubestemt dato i fortiden. Kommunen møder frem næste morgen på [Person B]s søns skole, trækker ham til side og afhører ham. [Person B] får intet at vide om dette af hverken klasselæreren eller af socialforvaltningen; [Person B]s søn ringer til sin mor og fortæller, hvad der er sket. Påstanden er ikke konkret, men den slags skal kommunen reagere på. Der nævnes et unavngivet vidne – ikke til den angivelige vold, men som skulle have sagt, at [Person B] skulle have fortalt det til ”en veninde”. Kommunen møder frem næste morgen på [Person B]s søns skole, trækker ham til side og afhører ham. [Person B] får intet at vide om dette af hverken klasselæreren eller af socialforvaltningen; [Person B]s søn ringer til sin mor og fortæller, hvad der er sket. Kommunen finder ingen tegn hos barnet på vold eller vanrøgt, som anmeldelserne går ud på. Under møderne med [Person B] skriver kommunen i deres referater, at de oplever, at [Person B] er velreflekteret omkring sit forældreskab. En pædagog fra hendes søns fritidsklub er med som bisidder, og det samme er forældrerepræsentanten fra skolen. Udtalelserne fra fritidsklubben tegner et billede af et glad barn i trivsel. [Person B]s barn er også uforstående over for beskyldningerne på mødet med kommunens repræsentanter midt i skoletiden. Den angivelige vold har ikke været meldt til politiet. [Person B] beder politiet om tilhold mod sin lillesøster og deres far, som

over for kommunen bakker op om lillesøsterens anmeldelser uden selv at have nogen synderlig relation til [Person B] og hendes barn. [Person B]s bekymring er ikke henvendelser til hende, men brugen af kommunens alarmberedskab til, hvad hun oplever som chikane. [Person B] får stukket en folder om hustruvold i hånden på politistationen på Hovedbanen, og lillesøsteren får en advarsel af politiet. Fra da af bruger [Person B]s lillesøster og [Person B]s far politiets afdeling for tilhold som modtager af deres opfordringer til at sende [Person B] på en lukket anstalt og lade lillesøsteren få hendes barn. Hver gang [Person B] efter flytningen lader sit barn holde kontakten med Danmark og eksempelvis tage på skolekoloni med sin gamle klasse, kontakter lillesøsteren børnemyndighederne med besked om at hente barnet [Person B]s lillesøster dokumenterer selv sin udspionering af [Person B] på sociale medier trods blokering. Lillesøsteren ved på en eller anden måde altid, hvor [Person B]s søn er, og truer med barnebortførelse i en mail til politiet. Politiet reagerer ikke og informerer ikke [Person B] af egen drift. [Person B] opdager det, da hun beder om aktindsigt. Hver gang [Person B] efter flytningen lader sit barn holde kontakten med Danmark og eksempelvis tage på skolekoloni med sin gamle klasse, kontakter lillesøsteren børnemyndighederne med besked om at hente barnet. Det afviser myndighederne med henvisning til, at de ikke har juridisk kompetence til at køre en børnesag om et barn, der er bosat i udlandet (som de selv har tilladt at udvandre trods tidligere anmeldelser). [Person B] beder flere gange forgæves kommunen forholde sig til anmeldelsernes indhold, som med tiden også begynder at gå på, at barnets far er [Udlænding] og udvist fra [Landet]. [Person B]s lillesøster har i alle årene forsøgt at involvere ikke blot deres fælles familie, men også ringet rundt til forældrene til barnets kammerater. Hun har meget skidt at sige om [Person B] til såvel konkurrenter som samarbejdspartnere i [Person B]s arbejdsliv, som foregår i helt andre branchers end lillesøsterens egen. Lillesøsteren fremhæver flere gange en angivelig samtale med et fremtrædende medlem af det lille miljø af [Erhvervet] i Danmark, som ikke selv vil besvare [Person B]s spørgsmål om, hvorvidt en samtale mellem de to virkelig har fundet sted. Lillesøsteren ændrer i indholdet af samtalen, som årene går: Først handler den angiveligt om vanrøgt. Senere handler den pludselig om psykisk sygdom. Lillesøsteren fastholder også [Person B] på en "familiehjemmeside", som [Person B] i årevis har bedt om at blive slettet fra. I tiden op til tvangsfjernelsen i år skriver [Person B]s lillesøster ud til mødrene til de kammerater i Danmark, som [Person B]s barn har mest med at gøre. Hun opfordrer dem til også at anmelde [Person B]. Det vil de ikke. Den ene af dem advarer [Person B] om det. [Person B] har lovet sin søn at vende tilbage til Danmark med ham til næste sommer (i 2020), fordi han savner sine venner. Under det sidste ophold i Danmark meddeler sønnen pludselig, at han ikke kommer tilbage til [Landet]. [Person B] er i chok og opdager, at han nu er i kontakt med lillesøsteren, som en af kammeraternes mødre har gjort fælles sag med [Person B] er begyndt at forberede hjemkomsten og har sendt ham på sommerskole i Danmark med [Foreningen] sammen med de ældste børn, som lærer om det danske uddannelsessystem. Sønnen har været meget i Danmark i den lange [Sommerferien] og også gået kortvarigt på sin gamle skole, mens der stadig var ferie sydpå. [Person B] meldte ham ind der – hendes lillesøster fik ham meldt ud ved at ringe op og true skolelederen med at give hende problemer. Under det sidste ophold

meddeler sønnen pludselig, at han ikke kommer tilbage til [Landet]. [Person B] er i chok og opdager, at han nu er i kontakt med lillesøsteren, som en af kammeraternes mødre har gjort fælles sag med. [Person B]s søn bliver væk og må spores af politiet. Han bliver fundet hos kammeratens mor og får lov at blive der. Danske myndigheder er ellers forpligtet af de internationale Haagerkonventioner til at hjembringe barnet til forældrene i bopælslandet. [Person B] beder sin søns gamle barnepige hente ham hos kammeratens mor, som ikke vil lukke op for den unge pige, og sender sin kæreste ud for at tjekke, om pigen har andre med sig. [Person B] spørger hver dag kammeratens mor, om hun stadig har [Person B]s søn. Kammeratens mor skriver til [Person B], at hun "venligst skal lade være med at skrive mere. [Person B] rejser til Danmark for selv at hente sit barn, og igen nægter kammeratens mor at lukke op. [Person B] får politiet ud, som ikke vil lade [Person B] være med under deres samtale med moren. Politiet kommer ned ad trappen og siger til [Person B], at ingen ved, hvor hendes søn er, og at hun ikke selv må lede, men må 'afvente'. Når hun spørger, hvad det er, hun skal afvente fra hvem, lægger politiet røret på. Når hun beder politiet om fuld sagsindsigt, får hun ikke indsigt i den del af sagen, der har at gøre med efterlysningen og tilbageholdelsen af hendes barn. [Person B] tager hen til den Sociale Døgnvagt, som siger, at de heller ikke ved, hvor hendes barn er. Hun møder frem fra morgenstunden på BBU [Bynavn], da socialcentret åbner to dage senere. Teamlederen siger, at børnemyndighederne ikke ved, hvor hendes barn er. Men pludselig ved de det godt alligevel. [Bynavn]s Kommune synes simpelthen ikke at vide, hvad de skal stilles op med denne sag af international karakter. [Bynavn]s Kommune tvangsfjerner herefter [Person B]s barn 2.000 kilometer fra deres bopæl og folkeregistrerer ham uden om moren i Danmark Børnemyndighederne står med en stor dreng, som bliver holdt skjult af morens familiemedlemmer, og med dem som bisiddere ytrer ønske om at gå på sin gamle skole. Heroverfor står en mor, som har sit virke og familiens hjem i [Bynavn]. Mor og søns registrerede og faktiske fælles bopæl er i [Landet], og så tilsiger Haagerkonventionerne, at kun [Landet] kan behandle en eventuel børnesag. Alligevel tvangsfjerner [Bynavn]s Kommune herefter [Person B]s barn 2.000 kilometer fra deres bopæl og folkeregistrerer ham uden om moren i Danmark. BBU [Bynavn] har, mens barnet blev holdt skjult for [Person B], fået nye instrukser fra Socialministeriet om, at den danske Servicelov trumfer Haagerkonventionerne. Det vil jeg gerne stille mig tvivlende overfor. De internationale konventioner, som Danmark er med i, indgår i national lovgivning og skal overholdes. [Ministeriet] har nu anmodet det danske socialministerium om at udlevere [Person B]s søn. Deres sag vil danne præcedens for, om Danmark uden noget særligt belæg må tvangsfjerne børn fra udlændinge og udlandsdanskere på ferie i Danmark. Og så er der sagsbehandlingen. Jeg var med som bisidder og kunne bevidne, at alle forsøg fra [Person B]s side på at finde en løsning blev afvist. Efter at have set [Person B]s fremlægge flere forskellige idéer til en løsning har jeg i kommunens referat kunnet læse, at "[Person B] holder fast i sine egne løsninger på situationen" og "er ikke villig til at lytte til forslag fra andre". Det står i stærk kontrast til en SMS, som [Person B] skriver til teamlederen, med tilbud om, at hendes barn kan komme på efterskole eller kostskole i Danmark med det samme. [Person B] tilbyder også at flytte til Danmark med det samme. Kommunen forsøger i stedet at presse [Person B] til at

lade kommunen placere barnet hos familiemedlemmerne, der holdt ham skjult i ti dage. [Person B] vil skulle opgive sit arbejde og rejse 4.000 kilometer ialt hver gang for at se sit barn. Der er også andre eksempler på, at kommunens referater ikke står til troende. BBU forsøger at få Børne- og Ungeudvalget med på at tvangsanbringe [Person B]s søn på skjult adresse uden andet belæg end [Person B]s forsøg på at få kontakt med sit barn. BBU skriver desuden, at [Person B] har overfuset sit barn uden for socialcentret. Det har de udelukkende fra [Person B]s onkel, der var med som barnets bisidder og førte ordet. Den dag var der en ældre herre med som [Person B]s bisidder, og han kan bevidne, at [Person B] sad på en bænk ved siden af ham og blot spurgte sin søn, om han ville have et kram, da sønnen mødte op i selskab med [Person B]s onkel. [Person B]s far mødte også frem en dag, [Person B] stod alene uden for socialcentret sidst på dagen. [Person B] fortalte med det samme BBU, at hun og faren havde et sammenstød, der var så voldsomt, at [Person B] forgæves bad en forbipasserende tilkalde centrets vagt, som indtil da havde haft i opdrag at holde øje med [Person B] (efter at der den første dag var indkaldt to politibetjente). Dagen efter sammenstødet med faren var jeg vidne til, at [Person B]s sagsbehandler prøvede at overbevise [Person B] om, at [Person B] engang havde været til møde på kommunen sammen med sin far. Sagsbehandleren troede ikke på [Person B], da [Person B] sagde, at det havde hun altså ikke. I tvangsfjernelsesgrundlaget skriver [Bynavn]s Kommune, at målet er at få genetableret en god relation mellem mor og barn. Alligevel har de valgt kun at tildele [Person B] de lovpligtige to timers samvær med sit barn en fredag om måneden på datoer, de ikke har konsulteret med [Person B]. Kommunen introducerer desuden en art overvågning ind ad bagvejen ved uden at begrunde det at fastslå, at det skal foregå hos den betalte plejefamilie, som kommunen med Børn- og Ungeudvalgets velsignelse har anbragt barnet hos i en fjern forstad uden togforbindelse. [Person B] vil skulle opgive sit arbejde og rejse 4.000 kilometer i alt hver gang for at se sit barn. BBU fjernede alle tre skoleudtalelser fra [Landet], da de fremsendte sagen til kontrol hos Børn- og Ungeudvalget. [Skolen] har kun lovord at sige om [Person B] og hendes søn. En anden begrundelse for tvangsfjernelsen er at normalisere barnets skolegang, skønt barnet i forvejen og fortsat er tilmeldt en privatskole i [Bynavn]. [Person B]s søn går på sin gamle skole i [Bynavn] nu, men det har kommunen ikke oplyst [Person B] om. Hun fandt ud af det ad omveje, og skolen hindrer i praksis at lade hende deltage i skole/hjem-samarbejde. BBU fjernede alle tre skoleudtalelser fra [Landet], da de fremsendte sagen til kontrol hos Børn- og Ungeudvalget. [Skolen] har kun lovord at sige om [Person B] og hendes søn, som er en vellidt og dygtig elev, der har gjort enorme akademiske fremskridt i det seneste år. [Skolen] undrer sig i sit seneste brev over, at Danmark hindrer drengens kontinuerlige skolegang. BBU [Bynavn] fjernede også en udtalelse fra [Person B]s danske familieterapeut, som også har haft [Person B] og hendes søster i terapi sammen og bevidnet den meget svære relation imellem dem. BBU har undladt at tale med andre familiemedlemmer som eksempelvis en nærtstående storesøster. BBU agerer og taler, som om lillesøsteren og de familiemedlemmer, der holdt [Person B]s søn skjult for [Person B] og for andre, var deres eneste familie. Og skønt BBU til [Person B] har oplyst, at netværk er dem, man 'selv føler sig tæt på', regner BBU alene den problemfyldte del af [Person B]s familie som relevant. BBU

ligestiller forskelsløst morens rolle i barnets liv med andre, som ikke nødvendigvis har nogen nær relation til barnet. BBU tømmer herved i praksis forældremyndigheden for indhold. I lyset af, at [Bynavn]s Kommune har lukket sagen, hver gang [Person B]s lillesøster har startet en sag med en ny anmeldelse, og at der foreligger en stribe udtalelser fra både Danmark og [Landet] om, at [Person B] er en kompetent mor, kan det undre, at børnemyndighederne pludselig finder det relevant at tvangs-fjerne et barn på så løst et grundlag. Endvidere må der sås tvivl om referaters og ikke mindst børnesamtalernes indhold, da referaterne bestrides af lydoptagelser, sms'er, bisidderes opfattelser og andre dokumenter i sagen. Selv fyldes jeg som hjemvendt udenlandsdanser med rædsel. Hvis jeg får børn, skal det ikke være i Danmark. Det er aldrig let at savne sit hjemland og skulle omstille sig til andre omgivelser og levevaner. Det er det hverken for voksne eller børn og da slet ikke for en teenager. Det er kun naturligt, at man helst vil være sammen med sine venner. Men det er også en berigende oplevelse, ved jeg af egen erfaring. Og det er under al kritik, at en dansk kommune underminerer forældrerollen, giver et barn forældreansvaret for sig selv, krænker Haagerkonventionerne og gennemfører så besynderlig en sagsbehandling. Selv fyldes jeg som hjemvendt udenlandsdanser med rædsel. Hvis jeg får børn, skal det ikke være i Danmark.”

Under artiklen fremgår følgende tekst:

”Både [Person A] og [Person B] har bidraget til POV som gæsteskrivere. [Person A] har derudover hjulpet [Person B]s søn på distancen med dennes tysk-eksamen, men har ikke noget forhold til familien i øvrigt.”

Til artiklen er derudover indsat et billede af [Person B] og hendes søn. Billedet er ledsaget af teksten ”[Person B] og sønnen tilbage i 2014, privat.”

Efter offentliggørelsen

Artiklen blev efterfølgende opdateret, og billedet i artiklen blev fjernet af POV International. Det opdaterede billede er et modelbillede, der ikke viser nogen ansigter, men alene benene på en dreng, der sidder på et plankeværk. Endvidere blev [Person B]s navn slettet fra artiklen, og ”søsteren” blev ændret til ”en nær slægtning/det nære familiemedlem”.

[Klager], der er [Person B]s søster, anmodede den 12. december 2019 POV International om at slette artiklen, hvilket POV International afviste samme dag. [Klager]s klage er modtaget i Pressenævnet den 2. januar 2020.

2 Parternes synspunkter

2.1 [Klager]s synspunkter

God Presseskik

Privatlivets fred

[Klager] har anført, at artiklen ikke behandler et emne, der er i offentlighedens interesse, og at den udgør en krænkelse af både hendes og nevøens privatliv. [Klager] har bemærket, at der på tidspunktet for offentliggørelsen var tale om en verserende børnesag, der skulle behandles i Ankestyrelsen den 9. januar 2020.

[Klager] har anført, at hun har ophavsrettighederne til billedet, der blev bragt med artiklen, men at hun aldrig har givet samtykke til, at det blev offentliggjort. Billedet udgør privat og sårbar information om hendes [Alder]-årige nevø, idet han er blevet tvangsfjernet og står i en svær situation. Han bliver udstillet mod sin vilje, hvilket kan være med til at knække hans psyke, der i forvejen er hårdt belastet. Billedet af ham er blevet delt med artiklen flere gange på Facebook og er fortsat det, man ser nogle af de steder, artiklen er tilgængelig.

[Klager] har bemærket, at [Byretten] den 18. maj 2020 har stadfæstet Ankestyrelsens og BBU [Bynavn]s afgørelse om tvangsfjernelse og nedlagt navneforbud i sagen.

Korrekt information og forelæggelse

[Klager] har oplyst, at hun er moster til det barn, som artiklen omhandler. Hun er nærmeste pårørende til barnet efter barnets mor. [Klager] er ikke nævnt ved navn i artiklen, men hun er nævnt 31 gange i artiklen som "[Person B]s lillesøster". Idet hun er [Person B]s eneste søster, og da de har et sjældent efternavn, er hun let at identificere ud fra artiklen.

[Klager] har bemærket, at hun på [Person B]s Facebook-profil flere gange er blevet nævnt med navn, og enkelte gange også med arbejdsplads, erhverv og adresse. [Person B] har hængt [Klager] ud offentligt som hendes "underfrankerede, underbehandlede og chikanestalkende lillesøster", der står bag bortførelsen af [Person B]s søn, og er skyldig i tvangsfjernelsen. [Klager] har anført, at artiklen er en forlængelse af de repressalier, som [Person B] har udsat hende for, siden [Klager] foretog en underretning til kommunen om barnet, som hun var bekymret for.

[Klager] har anført, at artiklen indeholder ukorrekte oplysninger om hende, og har som eksempel henvist til følgende fra artiklen:

"[Person B] fortæller, at hun selv kommer ud af en svær familie med en psykisk syg mor og en far, som [Person B] siger var voldelig. Hun fortæller også, at hendes lillesøster forsøgte at hindre hende og sønnens tilbagevenden til [Landet], samme dag startede lillesøsterens mange anmeldelser til børnemyndighederne. Bortset fra den første anmeldelse er alle anmeldelserne sket efter udrejse. Lillesøsterens egne anmeldelser begynder, da [Person B] allerede har sagt familiens danske lejlighed op og underskrevet kontrakt på et nyt hjem i [Landet]. Den første anmeldelse fra lillesøsteren består af fire tætskrevne A4-sider, som lægger hårdt ud med en uspecificeret påstand om en ikke nærmere bestemt voldshandling, som skulle være sket på en ubestemt dato i fortiden."

[...]

”Hver gang [Person B] efter flytningen lader sit barn holde kontakten med Danmark og eksempelvis tage på skolekoloni med sin gamle klasse, kontakter lillesøsteren børnemyndighederne med besked om at hente barnet.”

[Klager] har endvidere anført, at der løbende har været underretninger fra mange kilder gennem barnets liv, og at barnet også selv har bedt de sociale myndigheder om hjælp. Sagen er imidlertid blevet fordrejet i artiklen, så det ser ud som om, at det alene er [Klager], der er skyld i tvangsfjernelsen.

[Klager] har oplyst, at [Person B] på Facebook har linket til artiklen som ”en gennemgang af sagen baseret på sagens akter”, ligesom det påstås i artiklen, at den er baseret på fuld aktindsigt. På den måde fremstår påstandene i artiklen som fakta fra en aktindsigt i børnesagen. Dette er blevet delt på Facebook og gør det umuligt for læserne at skelne imellem, hvad der er henholdsvis usande påstande og fakta. Det meste af det, der står i artiklen, kommer ikke fra sagens akter, men derimod fra de opslag, som hendes søster har skrevet på Facebook. POV International har ikke gjort noget for at verificere artiklens indhold, tjekke om de grove påstande er sande, eller beskytte barnet og pårørende. [Klager] har bemærket, at artiklen er skrevet af [Person B]s veninde, kollega og bisidder, og at både [Person B] og veninden er faste skribenter på POV International.

[Klager] har videre anført, at hun ikke fik artiklen til gennemsyn, inden den blev offentliggjort. [Person B]s søn er heller ikke blevet hørt om, hvorvidt han ville have sit billede eller oplysninger fra aktindsigten delt. Som følge af artiklen har hun modtaget anonyme hademails, hvilket understøtter, at hun kan genkendes ud fra det, der oplyses i artiklen.

Sletning – B.8

[Klager] har anført, at hun af hensyn til sit eget privatliv og sikkerhed, samt af hensyn til sin nevøs privatliv, ønsker at få artiklen fjernet.

2.2 POV Internationals synspunkter

God Presseskik

POV International har afvist at have tilsidesat de vejledende regler for god presseskik i forbindelse med artiklen.

Privatlivets fred

POV International har anført, at [Person B] har forældremyndigheden i den verserende sag, og det er [Person B], der har overdraget billedet til POV International. POV International vurderede derfor, at [Person B] havde ret til at afgøre, om hun ville have billedet af sin søn offentliggjort i artiklen.

POV International har haft kontakt til [Person B], der oplyste, at [Klager] havde givet billedet videre til [Person B]. Efter [Klager] klagede til POV International, tog POV International dog

billedet ned og erstattede det med et anonymt ”genrebillede”. POV International fjernede også [Person B]s navn fra debatindlægget – endda mod hendes ønske – for at minimere risikoen for, at [Klager] kunne genkendes via efternavnet. POV International har bemærket, at [Person B] sendte et andet billede af sin søn, men at POV International fastholdt at anvende det anonyme billede med henblik på at fjerne risikoen for, at [Klager] kunne identificeres ud fra artiklen.

POV International har videre anført, at det ikke vil resultere i, at artiklens første billede forsvinder fra sociale medier på steder, hvor artiklen er videredelt med det første billede, såfremt POV International hindrer delingen af artiklen på Facebook, som [Klager] ønsker. Billedet vil fortsat blive vist på Facebook, men hvis man klikker på linket, vil man komme til den opdaterede artikel, hvor billedet ikke længere fremgår.

Korrekt information og forelæggelse

POV International har anført, at det var hensigten, at artiklen skulle debattere retsstillingen for forældre, hvis børn befinder sig i et andet land. POV International anså [Person A]s indlæg for at rejse en principiel debat om, hvorvidt Haagerkonventionen kan eller bør finde anvendelse i børnesager, når forældremyndighedshaver – som i dette tilfælde, [Person B] – bor i udlandet, men hvor barnet befinder sig i Danmark. POV International har mange gæsteskrivere, men hverken [Person B] eller [Person A] er tilknyttet POV Internationals redaktion.

Sletning – B.8

POV International har henvist til, at der er tale om et legitimt debatindlæg, der overholder alle regler for god presseskik. Hvis POV International fjernede artiklen fra deres hjemmeside, ville delingen desuden fortsat ligge på de sociale medier. Dette ville blot resultere i en fejlmelding, når folk klikker på delingen. POV International har bemærket, at de fjernede billedet, da [Klager] oplyste, at det er hendes billede. POV International anvendte herefter et modelfoto med den begrundelse, at det ikke er til barnets bedste at optræde i artiklen.

POV International har direkte over for [Klager] anført, at det formentlig kun vil være folk, der i forvejen er involveret i sagen, der kontakter [Klager] på grund af artiklen. Det er også kun, hvis man følger [Person B]s facebookside, at man vil kunne identificere [Klager] ud fra artiklen, og ikke på baggrund af artiklen alene, idet der er over 200 mennesker i Danmark med samme efternavn.

3 Pressenævnets begrundelse og afgørelse:

I sagens behandling har følgende nævnsmedlemmer deltaget:

Martin Lavesen, Jørn Mikkelsen, Lene Sarup og John Meinert Jacobsen.

Retlig interesse

Det er en betingelse for, at Pressenævnet kan behandle en klage, at klageren har retlig interesse i det forhold, der klages over. Det indebærer, at man selv som person, organisation, virksomhed eller lignende skal være omtalt, afbilledet eller på anden måde identificeret i mediet. Klagen angår artiklen ”*DEBAT: Når Staten slår til – en historie om en mors manglende rettigheder*”, der blev bragt den 7. december 2019 på POV Internationals hjemmeside pov.international. [Klager] ikke er omtalt ved navn i artiklen.

[Klager] er søster til [Person B], der i artiklen udtaler sig om en verserende børnesag, herunder særligt forholdet til sin søster. [Klager] er således indirekte nævnt og kan identificeres som søsteren til [Person B] via artiklens oplysninger. [Klager] har derfor retlig interesse i, at klagen realitetsbehandles for så vidt angår hendes forhold.

Sagen behandles alene i forhold til [Klager], og ikke i forhold til hendes nevø, da der ikke foreligger en fuldmagt fra forældrene/forældremyndighedshaver til, at [Klager] kan klage på nevøens vegne.

Kompetence

Pressenævnet bemærker, at nævnet træffer afgørelse i sager om, hvorvidt der er sket offentliggørelse i strid med god presseskik, jf. medieansvarslovens § 34 og de vejledende regler for god presseskik, og hvorvidt et massemedie efter reglerne i medieansvarslovens kapitel 6 er forpligtet til at offentliggøre et genmæle. Spørgsmål om, hvorvidt forhold er injurierende (efter straffeloven), hvorvidt navneforbud er overtrådt, samt hvorvidt POV International har krænket [Klager]s eventuelle ophavsrettigheder, henhører under domstolene og falder uden for nævnets kompetence. Pressenævnet bemærker endvidere, at nævnet ikke kan tage stilling til, om et navneforbud er overtrådt. Disse forhold behandles derfor ikke.

God presseskik

Privatlivets fred

[Klager] har klaget over, at POV international har krænket hendes privatliv ved at inddrage hendes personlige oplysninger i artiklen ”*DEBAT: Når staten slår til – en historie om en mors manglende rettigheder*” bragt den 7. december 2019 af Point of View International på hjemmesiden pov.international.

Det følger af de vejledende regler for god presseskik, at meddelelser, der kan krænke privatlivets fred, skal undgås, medmindre klar almen interesse kræver offentlig omtale. Det enkelte menneske har krav på beskyttelse af sin personlige anseelse, jf. punkt B.1.

Af den påklagede artikel fremgår blandt andet følgende:

”[...]”

[Person B] brød med sin lillesøster kort før udrejse, og samme dag startede lillesøsterens mange anmeldelser til børnemyndighederne. Bortset fra den første anmeldelse er alle anmeldelserne sket efter udrejse, uden at lillesøsteren ser noget til [Person B] og hendes barn, eller kender til deres omgivelser i [Landet]. Med til historien hører dog, at der allerede i 2014 indløb en anonym anmeldelse til [Bynavn]s Kommune om, at både [Person B] og hendes barn skulle være psykisk syge. Den bliver afvist af [Bynavn]s Kommune som absolut grundløs. Socialforvaltningen finder, at [Person B]s barn er en dreng i trivsel. Lillesøsteren er her med som bisidder under [Person B]s møder med BBU [Bynavn] (Borgercenter Børn og Unge, som har ansvaret for indsatsen overfor børn og unge under 18 år med sociale eller psykiske problemer), og søsteren støtter [Person B] og hendes søn. Lillesøsterens egne anmeldelser begynder, da [Person B] allerede har sagt familiens danske lejlighed op og underskrevet kontrakt på et nyt hjem i [Landet]. [Person B] spørger BBU [Bynavn], om de har noget imod, at familien flytter. Det har BBU ikke, de siger, at det bestemmer [Person B] selv. Den første anmeldelse fra lillesøsteren består af fire tætskrevne A4-sider, som lægger hårdt ud med en uspecificeret påstand om en ikke nærmere bestemt voldshandling, som skulle være sket på en ubestemt dato i fortiden.

[...]

Lillesøsterens egne anmeldelser begynder, da [Person B] allerede har sagt familiens danske lejlighed op og underskrevet kontrakt på et nyt hjem i [Landet]. [Person B] spørger BBU [Bynavn], om de har noget imod, at familien flytter. Det har BBU ikke, de siger, at det bestemmer [Person B] selv. Den første anmeldelse fra lillesøsteren består af fire tætskrevne A4-sider, som lægger hårdt ud med en uspecificeret påstand om en ikke nærmere bestemt voldshandling, som skulle være sket på en ubestemt dato i fortiden. Kommunen møder frem næste morgen på [Person B]s søns skole, trækker ham til side og afhører ham. [Person B] får intet at vide om dette af hverken klasselæreren eller af socialforvaltningen; [Person B]s søn ringer til sin mor og fortæller, hvad der er sket. Påstanden er ikke konkret, men den slags skal kommunen reagere på. Der nævnes et unavngivet vidne – ikke til den angivelige vold, men som skulle have sagt, at [Person B] skulle have fortalt det til ”en veninde”. Kommunen møder frem næste morgen på [Person B]s søns skole, trækker ham til side og afhører ham. [Person B] får intet at vide om dette af hverken klasselæreren eller af socialforvaltningen; [Person B]s søn ringer til sin mor og fortæller, hvad der er sket. Kommunen finder ingen tegn hos barnet på vold eller vanrøgt, som anmeldelserne går ud på. Under møderne med [Person B] skriver kommunen i deres referater, at de oplever, at [Person B] er velreflekteret omkring sit forældreskab. En pædagog fra hendes søns fritidsklub er med som bisidder, og det samme er forældrerepræsentanten fra skolen. Udtalelserne fra fritidsklubben tegner et billede af et glad barn i trivsel. [Person B]s barn er også uforstående over for beskyldningerne på mødet med kommunens repræsentanter midt i skoletiden. Den angivelige vold har ikke været meldt til politiet. [Person B] beder politiet om tilhold mod sin lillesøster og deres far, som over for kommunen bakker op om lillesøsterens anmeldelser uden selv at have nogen synderlig relation til [Person B] og hendes barn. [Person B]s bekymring er ikke henvendelser til hende, men brugen af kommunens alarmberedskab til, hvad hun oplever som chikane. [Person B] får stukket en folder om hustruvold i hånden

på politistationen på Hovedbanen, og lillesøsteren får en advarsel af politiet. Fra da af bruger [Person B]s lillesøster og [Person B]s far politiets afdeling for tilhold som modtager af deres opfordringer til at sende [Person B] på en lukket anstalt og lade lillesøsteren få hendes barn. Hver gang [Person B] efter flytningen lader sit barn holde kontakten med Danmark og eksempelvis tage på skolekoloni med sin gamle klasse, kontakter lillesøsteren børnemyndighederne med besked om at hente barnet [Person B]s lillesøster dokumenterer selv sin udspionering af [Person B] på sociale medier trods blokering. Lillesøsteren ved på en eller anden måde altid, hvor [Person B]s søn er, og truer med barnebortførelse i en mail til politiet. Politiet reagerer ikke og informerer ikke [Person B] af egen drift. [Person B] opdager det, da hun beder om aktindsigt. Hver gang [Person B] efter flytningen lader sit barn holde kontakten med Danmark og eksempelvis tage på skolekoloni med sin gamle klasse, kontakter lillesøsteren børnemyndighederne med besked om at hente barnet. Det afviser myndighederne med henvisning til, at de ikke har juridisk kompetence til at køre en børnesag om et barn, der er bosat i udlandet (som de selv har tilladt at udvandre trods tidligere anmeldelser). [Person B] beder flere gange forgæves kommunen forholde sig til anmeldelsernes indhold, som med tiden også begynder at gå på, at barnets far er [Udlænding] og udvist fra [Landet]. [Person B]s lillesøster har i alle årene forsøgt at involvere ikke blot deres fælles familie, men også ringet rundt til forældrene til barnets kammerater.
[...]"

Artiklen blev efterfølgende ændret af POV International, således at navnet [Person B] og benævnelsen "[Person B]s lillesøster" ikke længere fremgår.

Som sagen er oplyst for Pressenævnet, lægger nævnet til grund, at [Klager] ikke har givet samtykke til at medvirke i den påklagede artikel.

Pressenævnet finder, at omtalen af en sag om tvangsfjernelse af et barn og baggrunden herfor er i offentlighedens interesse. Pressenævnet finder endvidere, at beskrivelsen af [Klager]s adfærd og rolle i forbindelse med tvangsfjernelsen af hendes nevø er egnet til at udgøre en krænkelse af [Klager]s privatliv. Uanset [Klager] ikke er nævnt ved navn i artiklen, finder nævnet henset til omtalen af [Klager] som [Person B]s "søster" og "lillesøster" sammenholdt med oplysningernes karakter, at POV International ikke var berettiget til uden samtykke at bringe oplysningerne om [Klager]. Nævnet finder på denne baggrund grundlag for at udtale kritik af POV International for ikke at have indhentet samtykke til at bringe oplysningerne. Det forhold, at artiklen efterfølgende blev opdateret med yderligere anonymisering, hvor benævnelsen "søster" blev ændret til "slægtning/familiemedlem", kan ikke føre til en anden vurdering.

Korrekt information og forelæggelse

[Klager] har klaget over, at artiklen indeholder ukorrekt information, samt at POV International ikke har forelagt de skadelige oplysninger for hende forud for offentliggørelsen.

Det følger af de vejledende regler for god presseetik, at det er mediernes opgave at bringe korrekt og hurtig information. Så langt det er muligt, bør det kontrolleres, om de oplysninger, der gives eller gengives, er korrekte. Oplysninger, som kan være skadelige, krænkende eller virke agtelsesforringende for nogen, skal efterprøves i særlig grad, inden de bringes, først og fremmest ved forelæggelse for den pågældende. Angreb og svar bør, hvor det er rimeligt, bringes i sammenhæng og på samme måde. Dette gælder i særlig grad krænkende eller skadelige udsagn, jf. punkt A.1, A.3 og A.4.

[Klager] har klaget over, at det fremgår af artiklen, at hun er den eneste, der har foretaget underretning til kommunen, og at hun dermed er skyld i, at hendes nevø er blevet tvangsfjernet. [Klager] har endvidere klaget over, at det i artiklen fremstår som om, at oplysningerne stammer fra en fuld aktindsigt, når oplysningerne delvis stammer fra [Person B]s egne Facebook-opslag.

Som sagen er oplyst for Pressenævnet, lægger nævnet til grund, at [Klager] har foretaget en underretning til kommunen, forud for tvangsfjernelsen af sin nevø.

Det er ubestridt, at nevøen er blevet tvangsfjernet, samt at POV International ikke har kontaktet [Klager] forud for offentliggørelse af artiklen.

Nævnet har, som sagen er oplyst for Pressenævnet, ikke mulighed for at tage stilling til, hvorvidt det er korrekt, at [Klager] ikke er den eneste person, der har foretaget underretning forbindelse med den omtalte børnesag, ligesom det heller ikke er muligt for nævnet at tage stilling til, hvorvidt oplysningerne udelukkende stammer fra en aktindsigt.

Pressenævnet finder, at POV International på tilstrækkelig vis har gjort det klart for læseren, hvem der udtaler sig, og at de påklagede oplysninger fremstår som kilden, [Person B]s, subjektive vurderinger.

Pressenævnet finder imidlertid, at [Person B]s udsagn og artiklens oplysninger om [Klager] i øvrigt kan være skadelige, krænkende eller virke agtelsesforringende for [Klager]. Udsagnene burde derfor have været forelagt [Klager] forud for artiklens offentliggørelse, således at hun havde mulighed for at besvare beskyldningerne i sammenhæng med, at de blev fremsat. Dette gælder særligt i en situation, hvor kilden kunne være farvet af personlige interesser. Det kan ikke føre til en anden vurdering, at [Klager]s navn ikke fremgår af artiklen, da det er muligt at identificere hende ud fra oplysningerne om, at hun er søster til [Person B], ligesom det forhold, at artiklen grundet mediets deklarerer kan have karakter af et debatindlæg, ikke give anledning til et andet resultat.

Pressenævnet udtaler på den baggrund kritik af POV International.

Sletning – punkt B.8

[Klager] har anmodet om, at artiklen ”*DEBAT: Når staten slår til – en historie om en mors manglende rettigheder*” bragt den 7. december 2019 slettes fra POV Internationals hjemmeside pov.international, idet det har negative konsekvenser for hende, at artiklen med krænkende omtale er tilgængelig online.

Generelt om punkt B.8

Det følger af de vejledende regler for god presseskik, at meddelelser, som er offentliggjort i digitale medier, ofte vil være tilgængelige længe efter, at de er publiceret. Efter anmodning til mediet kan tilgængeligheden af sådanne tidligere offentliggjorte, følsomme eller private oplysninger hindres, i det omfang det er muligt og skønnes rimeligt, jf. punkt B.8.

Medier kan afindeksere, dvs. ændre instruksen til søgemaskiner, så søgemaskiner ophører med at henvise til artiklen, anonymisere, dvs. ændre i artikelteksten så eksempelvis et personnavn anonymiseres, eller helt afpublicere en artikel, dvs. fjerne artiklen fra hjemmesiden.

Det er nævnets opfattelse, at anvendelse af B.8 i de vejledende regler og muligheden for at meddele et medie kritik for ikke at imødekomme en anmodning om afindeksering, anonymisering eller afpublicering som udgangspunkt kun bør anvendes, når der er tale om oplysninger, som er særligt belastende for den person, der er omtalt.

Den konkrete sag

[Klager] har klaget over, at POV International har afvist at slette artiklen, idet denne har konsekvenser for hendes privatliv og sikkerhed. [Klager]s navn fremgår ikke af den påklagede artikel.

Det er Pressenævnets opfattelse, at artiklen fra 2019, der angår [Klager]s rolle i tvangsfjernelsen af hendes nevø, indeholder oplysninger, som må anses følsomme eller private i en sådan grad, at de er egnede til at være belastende for [Klager].

Efter en samlet vurdering finder Pressenævnet imidlertid, at det ikke kan anses for at være en overtrædelse af god presseskik, at POV International ikke har slettet artiklen om hende. Nævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at [Klager]s navn ikke fremgår af artiklen, samt at artiklens omtale af [Klager] som [Person B]s ”søster” eller ”lillesøster” efterfølgende blev ændret til et familiemedlem til [Person B], ligesom [Person B]s navn ikke længere fremgår.

Nævnet udtaler ikke kritik af POV International for ikke at imødekomme [Klager]s anmodning om sletning af artiklen.

Offentliggørelse af Pressenævnets kendelse

I medfør af medieansvarslovens § 49 pålægger Pressenævnet herefter den ansvarshavende redaktør af POV International at offentliggøre følgende til Pressenævnets logo som illustration:

”[rubrik]

Pressenævnet kritiserer POV International for manglende forelæggelse

[underrubrik]

POV International får kritik for manglende forelæggelse i en artikel vedrørende en sag om tvangsfjernelse.

[tekst]

POV International bragte i november 2019 en artikel med omtale af en tvangsfjernelse af et barn og Haagerkonventionens anvendelse i den forbindelse. [Klager] er ikke omtalt med navn i artiklen, men som det tvangsfjernede barns mors lillesøster, der har foretaget underretninger til kommunen. Artiklen indeholder en række beskyldninger mod [Klager].

Pressenævnet finder, at artiklen indeholder oplysninger, der kan være skadelige, krænkende eller agtelsesforringende for [Klager], der er moster til det tvangsfjernede barn.

Pressenævnet har udtalt kritik af POV International for at bringe oplysningerne uden [Klager]s samtykke samt uden at give [Klager] mulighed for at komme til orde i forbindelse med offentliggørelse af oplysningerne.

Pressenævnet har pålagt os at bringe ovennævnte meddelelse. Hele kendelsen fra Pressenævnet kan læses på pressenaevnet.dk”

Offentliggørelse af nævnets kendelse skal ske snarest på de af mediets platforme, hvor den påklagede artikel har været bragt. Offentliggørelse skal ske som en selvstændig artikel, der prioriteres, f.eks. med placering på en forside i mindst et døgn efter kritikens offentliggørelse. Pressenævnets offentliggørelsestekst skal bringes uden reklamer i teksten.

Endvidere skal denne artikel være offentligt tilgængelig som en selvstændig artikel i overensstemmelse med prioriteringen af den påklagede artikel, og i en periode svarende til den periode, hvor den påklagede artikel har været tilgængelig.

Endelig skal der oprettes et link med teksten ”Pressenævnet har udtalt kritik af artiklen” til nævnets kendelse ved starten af brødteksten i den påklagede artikel, hvis den fortsat er tilgængelig på hjemmesiden og ikke er ændret på de punkter, hvor nævnet har udtalt kritik. Skrifttype og layout bør svare til den opsætning, der i øvrigt anvendes af mediet.